

[Korsgaard.]

at selv om Venstre i Landstinget paa visse Punkter er endnu ringere, end Venstre er her i Folketinget, er det paa dette Punkt dog tilsyneladende noget bedre, saa at Venstre her i Tinget maaske kunde lære et og andet af dem i det andet Ting. (*Christmas Møller*: Det er jo ikke nok!). Som min ærede Partifælle siger: Det er jo ikke nok!

Dernæst kun et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Pinholt i Forbindelse med den Bevilling, som jeg i særlig Grad har udtalt mig om, nemlig de 10 Mill. Kr. til Kommunerne. Jeg maa gentage, at jeg gad se det Medlem af Tinget, som, naar han ikke tilfældig tilhører Partiet Venstre, ikke af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte ved tredie Behandling, maatte faa det Indtryk, at det ærede Medlem var saa afgjort af den Mening, at man maatte gaa ind for, at dette var et Problem, som saa afgørende henhørte under særlig Lovgivning. Naar det er saaledes, synes jeg kun, det kan forbavse, at der intet som helst sker oppe i Landstinget udover dette, at man efter min Mening nærmest har forringet det i Forvejen daarlige Forslag. Naar endelig det ærede Medlem Hr. Pinholt talte om, at Partiet Venstre ved flere Lejligheder har vist Interesse for Ejendomsbeskatning, mindes jeg f. Eks. Forhandlingerne om Grundskylden. Der viste de betydelig Interesse derfor, og jeg har ogsaa ved andre Lejligheder set, at Venstre sjældent manglede, naar det gjaldt højere Ejendomsbeskatning, men saaledes som Forholdene nu ligger, tror jeg, at det ikke mindst for Landbrugerne er af saa afgørende Vigtighed, at særlig Ejendomsskatterne kommer ned. Derfor kan jeg aldeles ikke begribe, at Venstre kan gaa med til at bevilge 10 Mill. Kr. til Hjælp for Kommunerne paa en saadan Maade, at det i saare ringe Grad kommer den Del af den danske Befolkning, som erhvervsmæssigt sidder daarligst i det, til Hjælp.

Pinholt: Naar man hører den Højde, hvortil Regeringspartierne kan svinge sig op, og ikke mindst Ordførerne, i alt Fald den politiske Ordfører, og den højtærede Undervisningsminister, kommer jeg for mit Vedkommende til at mindes 1919, da Landstinget havde nægtet Statslaanet paa 120 Millioner, og der her i Salen førtes en Forhandling, der var af de skrappeste, der nogen Sinde er ført, og hvor Regeringspartierne forkyndte Død og Dom over Venstre. Da vi kom til 1920, blev det knap saaledes, som man havde spaaet. Det blev helt anderledes, man følte ude i Befolk-

ningen, at den Stilling, vi havde taget den Gang, var fuldkommen rigtig, ja, der skete endog det ganske ejendommelige, at Landstinget tilbød Regeringen, at hvis den vilde opløse Folketinget, vilde det bøje sig, men Regeringen turde ikke opløse Folketinget, den blev siddende, strejkede i 3 Uger, og saa faldt den til, saa fik vi 7. August-Loven udleveret, og det var det, Befolkningen ønskede paa det Tidspunkt. Derfor tror jeg ikke, disse store Armsving ved denne Lejlighed er saa alvorligt ment, som de skulde have Udseende af overfor Befolkningen.

Thi hvad er det, der er i Vejen? Der er tre Spørgsmaal, som har været til Forhandling i Landstinget, og med Hensyn til hvilke det har ændret Finanslovforslaget. Det ene er det militære Spørgsmaal, hvor den højtærede Forsvarsminister havde nedsat Bevillingerne, som han selv har forklaret, i Henhold til det Lovforslag, som han har forelagt om en Ændring af Forsvarsvæsenet, og denne Nedsættelse har hverken Venstre eller Landstinget ment var rigtig. Det andet Spørgsmaal er, at man ikke har villet yderligere hædre en Forfatter. Der er jo ingen, der tager den Hæder fra ham, som han har. Han faar Lov til at beholde den Bevilling, han har haft hidtil, men man har ikke yderligere villet hædre ham. Man har aldrig hørt, at det i og for sig skulde være en Forbrydelse, at man ikke vil gaa med til yderligere at hædre nogen. Det er jo ikke første Gang, Landstinget har taget Stilling til en Forfatter; ja, man har endogsaa været saa formastelig en Gang at sætte en Forfatter inde helt ud af Finanslovforslaget. Men det er der jo slet ikke Tale om her, der er Tale om, hvorvidt man vil yderligere hædre en Mand eller ikke. Det synes jeg ikke, man kan sige er saa overmaade formasteligt, er et Brud paa al Aandsfrihed, og at Aandsfrihed overhovedet ikke findes mere i Venstre, fordi det ikke vil være med til yderligere at hædre Harald Bergstedt. Det forstaar jeg ikke. Jeg gad vide, hvad den højtærede Minister kunde have svunget sig op til, hvis man havde sat denne Forfatter fuldstændig ud af Finansloven, saa var det blevet noget ganske exceptionelt. (*Afbrydelse*: Han var aldrig kommet ned). Nej, han var sikkert nok immer gaaet højere op. Derfor siger jeg, jeg synes, man bør komme ned paa Jorden og ikke svinge sig alt for umaadelig højt op i denne Materie.

Endelig til sidst: Bevillingen til Udstykningen paa 3,4 Mill. Kr. Her ved den højtærede Regering, at naar den sætter denne Bevilling ind paa Finansloven, som den har gjort, vil den derved foregribe en Ord-